

Γράμμα από τις φυλακές Λάρισας

Σα συνέλευση ενάντια στην ταξική και κοινωνική ειρήνη αποφασίσαμε να κολλήσουμε στους δρόμους της πόλης το παρακάτω γράμμα 24 φυλακισμένων από τις φυλακές Λάρισας σε μια προσπάθεια να ακουστεί η φωνή κάποιων ανθρώπων που εμπνέουν να αγωνίζονται για τη ζωή τους και μάλιστα υπό τις πιο αντίξοες συνθήκες, ως μια ελάχιστη ένδειξη αλληλεγγύης στους αγώνες τους. Επίσης θεωρούμε πως είναι οι πιο κατάλληλοι να περιγράψουν τον εξουσιαστικό μηχανισμό των κολαστηρίων που λέγονται φυλακές. Για μας κάθε θάνατος στη φυλακή είναι κι άλλη μια κρατική δολοφονία και μέχρι την καταστροφή των φυλακών και της ταξικής κοινωνίας που αυτές στηρίζουν θα στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους αγώνες των φυλακισμένων για αξιοπρέπεια και καλύτερες συνθήκες.

Την 16η Ιουνίου 2010 ο αδερφός, φίλος, συναγωνιστής και συγκρατούμενος μας Χρήστος Μπογιάννης πέθανε στη φυλακή Γρεβενών, σε ηλικία 27 ετών!

Η παραπάνω φυλακή δεν μπήκε στον κόπο να ενημερώσει την οικογένεια του Χρήστου για τον θάνατό του, μάλλον έμπλεξε με την τελευταία μεταγωγή του πτώματος έως το νοσοκομείο Γρεβενών... Τελικώς το μοιραίο συμβάν γνωστοποιήθηκε ώρες αργότερα, από συγκρατούμενο του Χρήστου στους οικείους του, οι οποίοι τελικώς και τρομοκρατημένοι έλαβαν απάντηση από την ασφάλεια της αστυνομίας πως ο συγγενής τους πέθανε από ηρωίνη... Από την ηρωίνη της φυλακής καλύτερα, από την ηρωίνη της απελπισίας, της απομόνωσης, της μοναξιάς, της απανθρωπιάς, της κοινωνικής αδικίας...

Είναι πασίγνωστο πως συμβαίνει το εξής παράδοξο στη φυλακή, από τη μία να λειτουργεί ένας άγριος και συνεχώς αυξανόμενος μηχανισμός πειθαρχίας και καταστολής με ξύλο, πειθαρχικές ποινές, πειθαρχεία - απομόνωση, απορρίψεις αδειών και υφ' όρον απόλυσης για σπάσιμο του πιθανού ενδόμυχου τσαμπουκά εκάστου κρατουμένου, εξευτελιστική και βασανιστική μεταχείριση για παράδειγμα, με πρωκτικούς και κοιλιακούς ναρκοελέγχους και από την άλλη πολλοί (εκατοντάδες καθ' έτος) άνθρωποι να γίνονται τοξικομανείς και ψυχασθενείς μέσα στην φυλακή, να αρρωσταίνουν στη φυλακή, να πεθαίνουν στη φυλακή!

Είναι επίσης πασίγνωστο πως στη φυλακή, οι ανθρωποφύλακες προσφέρουν κάθε λογής προϊόντα και σε ασυναγώνιστες τιμές! Λεφτά να έχεις και όλα γίνονται - για να μεγαλώσουν τα παιδάκια τους μωρέ... - κινητά, άδειες έναντι καταβολής τιμήματος, πρέζα...

Η σκόνη γίνεται στα χέρια του εκάστοτε φορέα της εξουσίας, χρήμα ρευστό και ολόφρεσκο, αυτοκίνητο πολυτελείας, κοινωνική υπεροχή, τρόπος να θάψει τις ενοχές του για τα καθημερινά του εγκλήματα και να βιώσει την αμνησία μπροστά στη βαρβαρότητα που υπηρετεί.

Και μετά ομιλεί η κοινωνία για κρίση αξιών ...

Η κρίση αξιών δεν υπάρχει, οι αξίες δεν υπάρχουν για να ομιλούμε για αυτές...

Όταν το κράτος νομιμοποιεί πρόσωπα για να φυλακίζουν ανθρώπους και εν τέλει για να τους φυλάνε γνωρίζει πολύ καλά πως η ζωή των τελευταίων τελεί υπό την εγγύηση των πρώτων οι οποίοι εργάζονται για να συνδράμουν στην άσκηση των δικαιωμάτων των κρατουμένων, δικαίωμα στη ζωή, λένε, στην υγεία, στην αξιοπρέπεια, στην επικοινωνία, στην ανάπτυξη της προσωπικότητας και άλλα κουραφέξαλα...μπλα, μπλα, μπλα...ενισχυμένη προστασία αυτών σύμφωνα με μία σωρεία νόμων σωφρονιστικών, κανονισμών, αποφάσεων εθνικών, υπερεθνικών, Σωφρονιστικού Κώδικα, Συμβουλίου της Ευρώπης, Κώδικα του ΟΗΕ για τη μεταχείριση των κρατουμένων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας κρατούμενος, παραδείγματος χάριν, δε μπορεί να λάβει φαγητό εάν δεν του το διανείμει η φυλακή και να το παραλάβει τις ώρες διανομής, δε μπορεί να δει τους οικείους του εάν δεν του το επιτρέψει η διοίκηση τις προβλεπόμενες από τον κανονισμό μέρες και ώρες, δεν του ανοίγει την πόρτα του θαλάμου, την πόρτα του διαδρόμου, την πόρτα του κιγκλιδώματος, του διεξάγει έρευνα, τον χρονομετρήσει, δεν μπορεί να λάβει τη φαρμακευτική αγωγή χωρίς συνταγή ιατρού της φυλακής και χωρίς την παρουσία μέλους ιατρικού προσωπικού τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή διανομής των φαρμάκων, να προαυλιστεί εάν δεν του ανοίξουν την πόρτα του κελιού

του ή θαλάμου του, δεν του χορηγήσουν χώρο και χρόνο για αυτό, δε μπορεί επίσης να τηλεφωνήσει εάν δε λειτουργούν τα καρτοτηλέφωνα, να νοσηλευτεί εάν η διοίκηση δεν εγκρίνει τη μεταφορά του στο νοσοκομείο, να πάρει άδεια εξόδου εάν δεν του τη χορηγήσει το συμβούλιο φυλακής, να εργαστεί εάν δεν του εγκρίνουν την εργασία, να παραλάβει γράμμα και λεφτά εάν δεν του τα παραδώσει ο ταχυδρόμος της φυλακής, **ομιλούμε για ένα τεράστιο εργαστήρι απορρίψεων και εγκρίσεων αιτήσεων...υπάλληλοι της φυλακής εδώ και εκεί για κάθε κίνησή σου, είσαι εξαρτημένος από αυτούς για να ζήσεις, μονάχα που όταν τους χρειάζεσαι πολλές φορές δεν τους βρίσκεις... Στη φυλακή η ζωή μας κρατείται υπό τον όρο καταβολής εγγύησης εκ των ανθρωποφυλάκων, αρχιανθρωποφυλάκων, υπαρχιανθρωποφυλάκων, ανθρωποδιευθυντών και άλλων ανθρώπινων όντων που εργάζονται απάνθρωπα και ανθυγιεινά στα κάτεργα της φυλακής, για να βγάλουν “τίμια” το ψωμί τους...**

Ειδικότερα, όσον αφορά το παιχνίδι της πρέζας, παντού κάμερες, μηχανήματα ανίχνευσης ναρκωτικών ουσιών, ουρολογικοί έλεγχοι, σωματικοί έλεγχοι, πρωκτικοί, κολπικοί, καθημερινή επιθεώρηση, αναφορά, ακτινογραφίες, θάλαμο υποδοχής – τα λεγόμενα κιούπια – ή αλλιώς πειθαρχεία (όπου προληπτικά και βασανιστικά παραμένουν κρατούμενοι και για πέντε μέρες, που πρόκειται να εισέλθουν στη φυλακή κατόπιν μεταγωγής ή αδείας εξόδου προκειμένου να αποβάλλει ο σωματικός τους οργανισμός τις παράνομες, επιμελώς κρυμμένες, ουσίες και αντικείμενα σε “κατάλληλα” διαμορφωμένο χώρο – κόλαση αποβλήτων) περιμένουν να σε “υποδεχτούν” με τη συνδρομή του ανθρώπινου προσωπικού, όπως κουραστικά μετά συγχωρήσεως, αναφέρουμε συνεχώς, για να αποφυγούν κάθε ενδεχόμενο κατανάλωσης ναρκωτικών ουσιών από τη μεριά των κρατούμενων εντός αυτής και να προλάβουν την ασφάλεια της ζωής τους...

Και τώρα θέτουμε τα εξής εύλογα ερωτήματα: Πώς βρήκε πρέζα ο Χρήστος, θα είχε πεθάνει ο Χρήστος εάν είχε κάνει χρήση και βρισκόταν ελεύθερος;

Ο Χρήστος ήταν το παιδί που δεν ήθελε να πεθάνει, αγαπούσε τη ζωή και την αξιοπρέπεια, ήταν μπροστά σε κάθε διεκδίκηση συλλογική, ατομική, στον αγώνα μας και την απεργία πείνας το Νοέμβριο του 2008, ήταν δυνατός, είχε όνειρα και αισιοδοξία που το Εφετείο του θα πήγαινε καλά έλεγε, θα σπάσει η ισόβια, γελούσε, είχε χιούμορ, γυμναζόταν, πάλευε καθημερινά... Η τύχη όμως στη φυλακή γυρίζει σαν τρελή και ο Χρήστος πέθανε μόνος και ταραγμένος, υπέφερε που έχανε τη ζωή του από την πρέζα, δίχως βοήθεια από πουθενά...

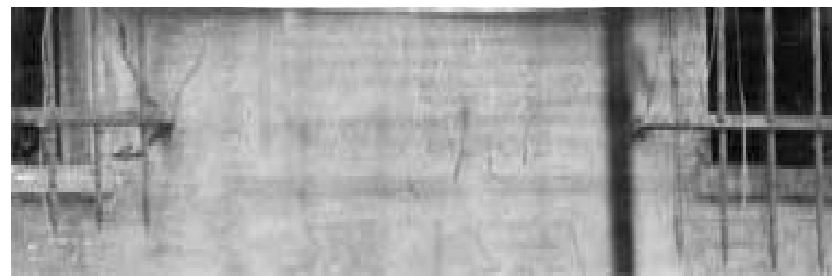
Μετά άρχισε ο πανικός, τα ναζάκια μέχρι εξάντλησης του άγχους, των νεύρων και του χρόνου μας από τη μεριά των μπάτσων, εάν θα μεταγάγουν τον εξ’ ημών, αδερφό του Χρήστου από τη φυλακή της Λάρισας στην κηδεία του τελευταίου ήταν αυτό που μας εξόργισε περισσότερο, τελικά τα καταφέραμε...

Μπορεί να κουράζεστε που είστε υπάλληλοι και να εργάζεστε για να βγάλετε “τίμια” το ψωμί σας, κύριοι ανθρωποφύλακες και να έχετε και οικογένεια, έξοδα, φροντιστήρια και άλλα τέτοια, οικογένεια είχε και ο Χρήστος όμως και φρόντισαν κάποιοι να μη συμβιώσει καν στην ίδια φυλακή μαζί με τον αδερφό του προς χάριν της εύρυθμης λειτουργίας, τάξης, πειθαρχίας και ασφάλειας αυτής! Μόνο που στην αντίθετη περίπτωση – δηλαδή της συμβίωσης των δύο αδερφών - θα είχε μάλλον αποφευχθεί το μοιραίο συμβάν του θανάτου του που διασάλεψε τελικώς την εύρυθμη λειτουργία, τάξη, πειθαρχία και ασφάλεια της φυλακής...

Αλλά για αυτό το παράπτωμα τιμωριδιά...

Η πρέζα σας λοιπόν, κύριοι ανθρωποφύλακες είναι όχι τίμια και ποτέ τίμια δεν πουλιέται σ’ αρρώστους και απροστάτευτους ανθρώπους...**Εάν είναι να βγάζουμε τίμια το ψωμί μας για να αρρωσταίνουν και να πεθαίνουν άνθρωποι, καλύτερα ας πεθάνουμε εμείς...έτσι λέμε εμείς... Θα μας βρείτε μπροστά σας ακόμη πιο οργισμένους, ενωμένους, δυνατούς όσοι πουλάτε στη φυλακή πρέζα και άλλα τέτοια για να παρκάρετε στην αυλή πολυτελή ι.χ. και να πουλάτε μούρη στους συναδέλφους σας...**

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ!

Θα μας βρει μπροστά του και το κράτος

φυσικά! ο μέγα παραγωγός και μέγα ντίλερ της κοινωνικής αδικίας που συνεχίζει να επικαλείται βάρβαρα μέσα στέρσης ελευθερίας για να μεγαλώσει τον ανθρωπισμό μέσα μας, τον ανθρωπισμό να διδάξετε στους εαυτούς σας, όσοι παράγοντες απονομής δικαιοσύνης στέλνετε ανθρώπους στη φυλακή, απελπισμένους, περιθωριοποιημένους, αρρώστους και αβοήθητους, χωρίς ελπίδα, χωρίς μέλλον και συνεχίζετε να τους εκδικείστε για να μη στραφείτε στους εαυτούς σας και στους συνανθρώπους σας, αυτού του δικού σας κοινωνικού στάτους...

Δε θα ξεχάσουμε ποτέ τα εγκλήματα σας και ούτε παραγράφονται, παιχνίδια με τις αρχές μας δεν παίζουμε, δε θα ξεχάσουμε κανένα θάνατο στη φυλακή, ζει μέσα μας η φλόγα που μας καίει την ψυχή και μας φουντώνει...

Ο θάνατος του Βούλγαρου συγκρατούμενού μας, στη φυλακή επίσης των Γρεβενών πριν από λίγες μέρες, από καρδιακή ανακοπή, Μανόλοφ Νικολάι, μας θλίβει πολύ και μας πονάει ακόμη περισσότερο που το σώμα του βρίσκεται στο νεκροτομείο του νοσοκομείου Γρεβενών για πολλές μέρες, χωρίς δυστυχώς παραλήπτη...

Δηλώνουμε πως κάθε θάνατος στη φυλακή είναι ένας πρόσθετος λόγος για εμάς να οπλίζουμε το μυαλό μας και το σώμα μας ενάντια στην βία της εξουσίας που γίνεται επικίνδυνη πολύ όταν κουβαλάμε στις πλάτες μας εξοντωτικές ποινές πολλών ετών στερημένων από την ελευθερία στο όνειρο της οποίας, ζυπνάμε ακόμη ζωντανοί...

ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΧΡΗΣΤΟ!

Για εμάς ήσουν άνθρωπος, φίλος, αδελφός, συναγωνιστής μεγάλος...

Θα τιμήσουμε καταλλήλως, τη ζωή σου και τη μνήμη σου, σύντομα...

ΣΠΥΡΟΣ ΣΤΡΑΤΟΥΛΗΣ//ΝΤΑΝ ΚΑΡΑΜΠΟΥΛΕΑ//ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ
ΑΧΤΣΑΛΩΤΙΔΗΣ//ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΥΣΤΑΦΑ//ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ//ΟΛΙΒΙΟ
ΤΖΕΖΕΣΚΟΥ//ΤΑΣΟΣ ΜΠΟΓΙΑΝΝΗΣ//ΣΑΚΗΣ ΜΑΡΟΠΟΥΛΟΣ//ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ
ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ//ΤΑΝΙ ΠΕΠΑ//ΘΕΟΛΟΓΗΣ ΠΟΤΟΣΟΓΛΟΥ//ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΠΡΟΒΙΔΑΣ//ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΒΑΛΕΝΤΑΚΗΣ//ΣΩΤΗΡΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ//ΑΚΙΜ ΜΑΡΓΚΕΦΚΑΙ//ΚΡΙΣΤΙ
ΝΤΟΜΠΡΕΒΕΑΝΟΥ//ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΝΙΓΔΕΛΗΣ//ΚΩΝ/ΝΟΣ ΠΑΤΣΑΣ//ΤΡΥΦΩΝ
ΛΙΟΥΜΗΣ//ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΚΕΛΙΤΣΑΣ//ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΑΣ//ΧΡΗΣΤΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ//ΓΡΗΓΟΡΙ ΚΕΛΙ//ΣΑΒΒΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ